

Ὁ χρόνος οὐδόλως ἀφαιρεῖ τὰ λείψανα τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν· ἡ δ' ἀρετὴ καὶ μετὰ θάνατον λάμπει.

Οἱμοι· διατὶ οἱ θνητοὶ νὰ μὴ δύνανται νὰ ὦσι δις νέοι καὶ δις γέροντες; Τὰ μὴ καλῶς ἐν τοῖς οἴκοις ἡμῶν κείμενα διὰ τῆς ὑστέρας φρονήσεως προσπαθοῦμεν νὰ τὰ ἀνορθώσωμεν, ἀλλ' ὁ χρόνος δὲν τὸ ἐπιτρέπει. Ἄν ὁμοως καθιστάμεθα πάλιν νέοι καὶ πάλιν γέροντες, τότε, διπλοῦ λαχόντες βίου, θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἐπανορθώσωμεν τὰ ἀμαρτήματα ἡμῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ὁ ἔρως ὠθεῖ εἰς πράξεις παιδαριώδεις, τὰ δ' ἄλλα πάθη, εἰς μικροπρεπεῖς. Αἰσχυρῆς εἰς τὰ πάθη ἐκεῖνα, ἅτινα καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον μικρὸν, τιμὴ δ' εἰς ἐκεῖνο ὅπερ τὸν καθιστᾷ παιδίον!

V. HUGO.

Ἐπὶ πολὺ κολακεύεται ὁ ἀγαπῶν! κολακεύεται δ' ἀκόμη καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καθ' ἣν ὤφειλε πᾶσιν ν' ἀπολέσῃ ἐλπίδα.

Οἱ πονηροὶ τρέφουσιν αἰεὶ πρὸς ἐνδόμυχον μίσος ἐναντίον ἐκείνων, τοὺς ὁποίους μάτην ἐπειράθησαν νὰ καταδικάσωσι μέχρι αὐτῶν.

Ὅπως ἐνθουσιάζομεν ἐκαίνομεν, οἷτινες πράγματι μᾶς ἀγαπῶσι, ἀρκεῖ νὰ ἐπέλθῃ ἡμῖν δυστυχία τις, θλίψις ἢ προδοσία. Τότε ἡ καρδιά ἡμῶν ἀνακτᾷ τάχιστα τὸ μνημονικὸν τῆς, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ὁδηγεῖται ὑπὸ μυστηριώδους τινος ἐμφύτου ῥοπῆς, ἥτις σπανίως τὴν ἀπατᾷ.

PAUL DE KOCK.

Φεῦ! καθ' ἐκάστην ἡμέραν νέος τάφος ἀνοίγεται ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ νέα χέονται δάκρυα.

Ἡ καρδιά ἡμῶν εἶναι ὄργανον ἀτελές, λύρα ἐλλειπῆς χορδῶν, ἐξ ἧς ἀναγκάζομεθα νὰ ἐξάγωμεν τοὺς ἤχους τῆς χαρᾶς, κρούοντες τὴν εἰς τοὺς στεναγμοὺς ἀφιερωμένην χορδὴν.

Δὲν δύναμαι νὰ ἐξομωῶσω τὴν γαλήνην, ἧς ἀπολαύει τις μετὰ τὴν τρικυμίαν, πρὸς ἐκείνην ἥτις προηγείται τῆς τρικυμίας: ὁ μὴ ἀναχωρήσας ὁδοιπὸρος, δὲν εἶναι ὁ ἐπανακτῆρας ὁδοιπὸρος· ἢ μὴ ἔτι ἀφθεῖσα πυρὰ, δὲν εἶναι ἡ πυρὰ ἡ σβεσθεῖσα. — Ἡ ἀθωότης καὶ ἡ φρόνησις εἰσὶ δύο δένδρα πεφυτευμένα εἰς τὰ δύο ἅκρα τῆς ζωῆς. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτῶν, τῷ ὄντι, ἐξ ἴσου εὐρίσκει τις τὴν ἀνάπαυσιν· ἀλλὰ τὸ δένδρον τῆς ἀθωότητος βρίθκει ἀρωμάτων, καλύκων ἀνθέων καὶ χλοερῶν φύλλων· τὸ δένδρον τῆς φρονήσεως, δὲν εἶναι εἰμὴ γηραιὰ δρῦς, ξηρανθεῖσα ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῆς, ἀπογυμνωθεῖσα τοῦ φυλλώματός τῆς ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν σφοδρῶν ἀνέμων.

CHATEAUBRIAND.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ «Χρόνος» ἐδημοσίευσεν τὸ ἐξῆς περίεργον ἀνέκδοτον· Γάλλος τις ἐν Παρίσις, βλαβεῖς ὀλίγον τὰς φρένας ὑπὸ σφυδροῦ πυρετοῦ, ἐδέησε πρὸ τριῶν μηνῶν νὰ μετακομισθῇ εἰς τὸ φρενητιοκομεῖον. Ἀναρρώσας περὶ τὰς ἀρχὰς ὀκτωβρίου, ἔλαβεν ἄδειαν νὰ γράψῃ πρὸς τοὺς οἰκεῖους του. Ὁ ἰατρὸς συνεβούλευσεν αὐτῷ νὰ στείλῃ τὴν ἐπιστολὴν διὰ τοῦ ἀεροδρόμωνος. «Διὰ τοῦ ἀεροδρόμωνος;» (ἠρώτησεν ὁ τὰ κατὰ τοὺς Παρίσιους ἀγνοῶν ἀσθενής) θέλετε βεβαίως νὰ εἴπητε ἀδιὰ τοῦ σιδηροδρόμου». Οὐχί, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀεροδρόμωνος· ἐλησμονήσα νὰ εἴπω σοι, ὅτι οἱ Παρίσιοι πολιορκοῦνται πρὸ πολλοῦ». Ὁ ἄνθρωπος ἔμεινεν ἐμβρόντητος «ἐγὼ ἀπώλεσα τὰς φρένας· ἔλαβον καθ' ὅλον τὸν καιρὸν φοβερὸν ὄνειρον· τῶρα ἐξόπνησα νομίζων ὅτι ὑγιαίνω, καὶ ὁμοως βλέπω ὅτι εἶμαι πλέον ἢ πρότερον ἐξω φρενῶν». — «Ἡσύχασον, φίλε μου, διότι εἶσαι ὑγιέστατος». — «Τότε λοιπὸν ἀπώλεσατε τὰς φρένας σεῖς! τί ἐπάθατε; πόθεν ἡ μανία σας αὕτη». Τῷ ὄντι, ὁ ἀναλογιζόμενος πόσον ἡλλοιώθησαν οἱ Παρίσιοι θὰ συμφωνήσῃ ἅτι τὰ αὐτῶθι συμβαίνοντα εἶναι ὄνειρον φρενοβλαβῶν.